

Miško pakrašty, paėjus du žingsnius tiesiai, tada pasukus kairėn
ir du sykius dešinėn, gyvena mažas trolis.
Draugai jį vadina Piktuliu. Mat jis moka supykti taip, kaip niekas kitas.
Kai įtūžta, griūva ant žemės, kad ta net sudreba.
Arba švaistosi, kad net pūkai skraido.
Ir baubia, kol visiems ausis užgula.
Bet šiandien Piktulis nusiteikęs gerai.
Padangėje šypsosi saulė, tad Piktulis su draugais
ruošiasi iškylauti lauke.

Įsitaisë jie pievoje prie obels ir bando įžiūrėti debesyse gyvūnėlius.

- Tik pažiūrėkit, tasai debesis kaip avelė! – sušunka pelytė.
- O ana tas kaip banginis, – priduria kiškis.
- O štai šis kaip Piktulis, – kikeną ežiukas.
- Tikrai! – nusijuokia ir pelytė. – Kai Piktulis labai įpykęs.

O Piktuliui visai nejuokinga.

– Netiesa, – sugrumena jis paniuręs.

– Tikra tiesa, – ginčija ežiukas.

– Galiu ir kitaip! – sako Piktulis.

– Kur jau ten, – cypteli paukštis.

– Lažinamės? – pasiūlo Piktulis. – Jei laimėsiu, išvirsit man obuolienės.

– Arba tu mums, – sako pelytė ir jau glostosi pilvelį.

Sutarta!

